

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Gabriely Gerdovej, v právnej veci žalobcu **P. N.**, podnikateľa, so sídlom v N., IČO: X., zastúpeného **JUDr. F. K.**, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v D.D., proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Nová 13, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/228/5370-29681/2010/993168-r zo dňa 12. marca 2010, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 20S/103/2010-46 zo dňa 30. novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 20S/103/2010-46 zo dňa 30. novembra 2010 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. I/228/5370-29681/2010/993168-r zo dňa 12. marca 2010, ako aj rozhodnutie Daňového úradu Námestovo č. 658/320/72978/09/Fod zo dňa 9. decembra 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prvostupňový správny orgán svojím rozhodnutím zamietol podľa § 52 ods. 1 a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len „zákon o správe daní“ alebo „zákon č. 511/1992 Zb.“) žiadosť žalobcu o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím

Daňového úradu Námestovo č. 658/230/17265/07/Pitz zo dňa 28. marca 2007 z dôvodu vecných nedostatkov žalobcom predloženého plnomocenstva ako nového dôkazu, ktorý mal podľa žalobcu odôvodňovať obnovu konania, ako aj s poukazom na to, že žalobca nepreukázal faktické vykonanie fakturovaných prác obchodnou spoločnosťou L., s.r.o., rovnako nepreukázal, že finančné prostriedky skutočne vyplatil oprávneným zástupcom spoločnosti L., s.r.o.. Prvostupňový správny orgán dôvodil tiež rozpormi vo výpovediach žalobcu ohľadne identity osôb J. J. a následne pána K., s ktorými dojednával obchodné záležitosti súvisiace s obchodnou spoločnosťou L., s.r.o., a predovšetkým prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že nie je splnená podmienka na obnovu konania v zmysle § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o správe daní v tom smere, že plnú moc udelenú p. K. by nemohol daňový subjekt použiť počas daňovej kontroly bez vlastného zavinenia, pretože ak konal s p. K., ten sa musel preukázať oprávnením konať za spoločnosť L., s.r.o., D. a keďže k žiadosti o obnovu konania nebol predložený žiadny iný dôkaz, podľa správcu dane plnomocenstvo nemalo vplyv na skutočnosti zistené pri daňovej kontrole, a nie je preto dôvod na obnovu konania. Druhostupňový správny orgán sa stotožnil so závermi vyslovenými Daňovým úradom Námestovo a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil, odkazujúc na závery zrušujúceho rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/108/2008-62 zo dňa 10. februára 2009, ktorý vyslovil záväzný právny záver usmerňujúci správcu dane na vyhodnocovanie plnej moci vo vzťahu k zneniu ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona o správe daní.

Krajský súd v odôvodnení poukázal na to, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý predstavuje výnimku zo zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí v daňovom konaní. Z ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o správe daní vyplýva, že pre povolenie obnovy konania musia byť kumulatívne splnené tri podmienky:

- „novosť“ skutočností alebo dôkazov, ktoré vyšli najavo,
- „možnosť“ ich podstatného vplyvu na výrok rozhodnutia, a
- „nemožnosť“ ich uplatnenia v konaní bez zavinenia účastníka konania.

V prípade prvej podmienky sa krajský súd nestotožnil so záverom správcu dane, že predložené plnomocenstvo nie je novým dôkazom. Ako vyplýva z administratívneho spisu, žalobca ani raz v priebehu základného administratívneho konania neuviedol, že mu niekto plnú moc odovzdal, ukázal, resp. že vedel o jej existencii. Na tento dôkaz sa žalobca prvýkrát odvolal až po právoplatnom skončení daňového konania (3. mája 2007), a to v návrhu na jeho obnovu (10. augusta 2007), v ktorom uvádza, že k získaniu plnej moci došlo pri náhodnom stretnutí žalobcu s pánom K. v Bratislave (nakolko v mieste bydliska ho nevedel kontaktovať, pretože pán K. vykonáva práce po celom území Slovenska ako aj v zahraničí) v mesiaci júl 2007. Z uvedeného vyplýva, že ide o dôkaz svojím charakterom nový. Konštrukcia správneho orgánu nemá podľa krajského súdu oporu v skutkových zisteniach, správny orgán sa nevysporiadal s tvrdením žalobcu, že pán K. je jeho rovesník, ktorého dlhodobo pozná z rodnej obce, preto mu dôveroval a zastupovanie si nepreveroval. Nie je zrejmé, prečo správny orgán nereagoval na žalobcom uvádzané tvrdenia, ale

vychádzal zo záveru, že plná moc musela byť žalobcovi ukázaná alebo odovzdaná, keď to nikto netvrdí a nevyžaduje to ani príslušná právna norma. K úspešnému vylúčeniu tohto pojmového znaku predmetného dôkazu by zo strany správneho orgánu došlo, pokiaľ by preukázal, že tvrdenie žalobcu, že plnú moc získal až po skončení daňového konania, sa nezakladá na pravde; správny orgán však tejto skutočnosti nevenoval pozornosť. Pri vymedzení druhého pojmového znaku krajský súd vychádzal z gramatického výkladu pojmu „možnosť“, t. j. že použitie nového dôkazu automaticky neznamená úspech žalobcu v obnovenom konaní, relevantná je len potencialita možnosti vplyvu na výrok rozhodnutia. Táto je podľa názoru krajského súdu nesporne daná, nakoľko rozhodnutie správneho orgánu je založené výlučne na okolnosti zastupovania obchodnej spoločnosti L., s.r.o., a potvrdenie obsahu plnej moci (ktorá ani nebola časovo obmedzená, t. j. mohla sa vzťahovať na predmetné obdobie dodania stavebných prác, nikdy nebolo tvrdené jej vypovedanie) zvýrazneného účinkami notársky overeného podpisu (§ 56 ods. 1 písm. b/ zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti v znení neskorších predpisov; ďalej len „zákon č. 323/1992 Zb.“) mení hodnotenie skutkového stavu prezentované v odôvodnení dodatočného platobného výmeru. Povinnosťou správneho orgánu bolo len vyhodnotiť, či v prípade, ak sa preukáže pravdivosť nového dôkazu, bude mať jeho obsah vplyv na meritum veci alebo nie. Namiesto uvedeného však správny orgán posudzoval plnú moc obsahovo z hľadiska náležitostí (ktoré zákon ani nevyžaduje) a nie z hľadiska jej možného vplyvu na relevantnú okolnosť daného prípadu. Uvedený znak neznamená, že obnovené konania musí byť založené len na tomto dôkaze, naopak, v novom konaní má byť vykonané plnohodnotné dokazovanie. Je však nesporné, že predložená plná moc len potvrdzuje tvrdenia žalobcu, že konal s pánom K. ako zástupcom spoločnosti L., s.r.o., a ako dôkaz môže (ale nemusí) priniesť úspech žalobcovi v merite veci – vo veci určenia výšky **DPH za zdaňovacie obdobie II. štvrt'roku 2005**. V prípade tretieho bodu krajský súd uviedol, že správny orgán žiadnym spôsobom nevyvrátil tvrdenie žalobcu, že nový dôkaz získal do dispozičnej sféry bez vlastného zavinenia až po právoplatnom skončení základného konania. V pôvodnom konaní žalobca vychádzal z toho, že pána K. poznal, spoliehal sa na neho a nepožadoval preukázanie splnomocnenia. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal aj na ustanovenie § 33 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak splnomocnenec prekročil svoje oprávnenie vyplývajúce z plnomocnenstva, je splnomocniteľ viazaný, len pokiaľ toto prekročenie schválil. Vo vzťahu k odôvodneniu krajský súd poukázal aj na nesprávnosť citácie ustanovenia § 9 ods. 3 až ods. 5 zákona o správe daní zo strany správneho orgánu. Citované ustanovenie sa vzťahuje na zastupovanie v samotnom daňovom konaní (o ktoré v predmetnej veci nejde) a nie na zastupovanie medzi fyzickými a právnickými osobami navzájom. Všeobecná právna úprava zastupovania fyzických a právnických osôb nestanovuje explicitný prejav splnomocnenej osoby o tom, že splnomocnenie prijíma ako obligatórnu súčasť plnej moci (jednostranného právneho úkonu), preto vyžadovanie tohto prejavu vôle zo strany správneho orgánu nemá oporu v zákone, navyše jeho doplnenie ex post do právneho úkonu, ktorého obsah bol daný pri jeho podpísaní, je z hľadiska princípov dokazovania nelogické. Krajský súd žalovanému tiež vytkol „operatívne zisťovanie“ skutočností formou výsluchu p. J., o ktorom žalobcu neinformoval. Podľa názoru krajského súdu išlo o nadbytočný úkon, ktorý nesmeroval k preukázaniu vyššie

vymedzených základných znakov rozhodných v prvej fáze konania o obnove konania. Skutočnosť, či pán J. plnú moc podpísal, prípadne skúmanie pravosti jeho podpisu na plnej moci, má byť predmetom až obnoveného konania. Preto takýto postup správca dane je podľa krajského súdu v rozpore so zákonom. O náhrade trov krajský súd rozhodol podľa § 250k OSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, priznal náhradu trov konania v sume 66 € ako hotový výdavok predstavujúci zaplatený súdny poplatok v kolkoch.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu zamietol. Poukázal na to, že v predmetnej právnej veci nebol daný dôvod na obnovu daňového konania podľa § 51 ods. 1 písm. a/ ani podľa písm. b/ zákona o správe daní. Žalovaný bol, podľa svojho názoru, oprávnený vykonať dokazovanie a žiadať doplnenie splnomocnenia o prejav vôle splnomocnenej osoby (čo žalovaný považuje za preverenie predloženého splnomocnenia). Namietal, že správca dane je oprávnený posúdiť vplyv nového dôkazu na výsledok doterajšieho konania ako aj skutočnosť, či takýto nový dôkaz nemohol byť v doterajšom konaní uplatnený bez zavinenia žalobcu a opätovne poukázal na § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.. Uviedol, že nakoľko malo ísť o nový dôkaz, ktorý bol jednostranným prejavom vôle, mohol sa k tomuto splnomocneniu vyjadriť len splnomocniteľ (J.), ktorý ho mal udeliť. Poukázal na to, že zápisnica o tomto zisťovaní bola spísaná v miestne trvalého bydliska J. J., išlo o operatívne zisťovanie v rámci správy daní, o ktorom ani nebolo možné vopred žalobcu informovať. Trval na tom, že žalobca mohol plnú moc predložiť už v pôvodnom konaní a preto nejde o nový dôkaz odôvodňujúci obnovu konania, pričom sa pri skúmaní tohto nového dôkazu zameril na vyhodnotenie obsahu predloženej listiny vo vzťahu ku konaniu, voči ktorému bol návrh na povolenie obnovy konania podaný majúc za to, že správca dane správne vyhodnotil, že tento dôkaz nemá podstatný vplyv na konanie, lebo samotná existencia predloženej listiny ešte vôbec nedokazuje, že sporné stavebné práce boli naozaj aj vykonané spoločnosťou L., s.r.o.. Majúc za to, že plnomocenstvo nemá vplyv na meritum veci uviedol, že jeho povinnosťou nebolo vyvrátiť tvrdenie žalobcu, že nový dôkaz získal do dispozičnej sféry bez vlastného zavinenia, pretože p. K. poznal. Záverom poukázal na to, že preukázanie toho, že dôkaz nemohol byť predložený už v čase výkonu daňovej kontroly bez zavinenia žalobcu, je povinnosťou žalobcu a nie správneho orgánu.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. Podľa jeho názoru správne orgány nesprávne pochopili inštitút plnomocenstva a neprimerane, nad mieru ustanovenú zákonom ho zaťažovali, keď sa v rámci konania o povolení obnovy konania zamerali na preskúmanie náležitostí novopredloženého dôkazu – plnej moci a vyžadovali od neho jej doplnenie o úradne osvedčený podpis splnomocnenej osoby a o písomný prejav vôle splnomocnenej osoby, že plnú moc prijíma v zmysle § 9 ods. 3 zákona o správe daní. Poukázal na to, že z citovaného ustanovenia je zřejmé, že sa týka len zastupovania v daňovom konaní, a nie v podnikateľskom styku medzi podnikateľmi, preto toto nemusí spĺňať náležitosti podľa § 9 ods. 3 zákona o správe daní. Uviedol, že správny orgán odôvodňuje nesplnenie podmienky ustanovenej v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o správe daní tým, že

konat' v mene spoločnosti možno iba na základe predloženia plnej moci vystavenej splnomocniteľom – toto tvrdenie však nemá oporu v platnom práve, pretože nezohľadňuje skutočnosť, že obchodná spoločnosť môže byť za určitých predpokladov viazaná aj právnymi úkonmi osôb, ktoré konajú bez plnej moci, alebo právnymi úkonmi osôb, ktoré síce konajú na základe plnej moci, ale svojimi úkonmi prekročia rozsah oprávnenia. Poukázal aj na nesprávny postup správcu dane, keď vykonal dokazovanie a vypočul svedka (J. J.), o ktorej skutočnosti ho neupovedomil. Dôvodil ďalej, že vykonanie dôkazu v tomto štádiu konania je v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky § 29 ods. 1, § 1a písm. d/ zákona o správe daní s tým, že správny orgán nerešpektoval právny názor Krajského súdu v Žiline vyjadrený v rozsudku č. k. 21S/108/2008-62 z 10.2.2009, keď v prvej fáze konania o obnove konania sa mal správny orgán obmedziť len na zisťovanie, či je možné obnovu konania pripustiť, teda či boli splnené predpoklady na obnovu konania podľa § 51 ods. 1 písm. a/, písm. b/ zákona o správe daní. Záverom uviedol, že daňové orgány sú viazané právnym názorom vysloveným krajským súdom v rozhodnutí adresovanom týmto orgánom a teda sú povinné sa riadiť jeho pokynmi dodajúc, že viazanosť právneho názoru je právnou povinnosťou daňových orgánov a jej nerešpektovanie je samo o sebe nezákonnosťou, vedúcou k zrušeniu rozhodnutia zo strany súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP a § 211 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z obsahu súdneho spisu ako aj administratívneho spisu žalovaného mal za preukázané, že Daňový úrad Námestovo dodatočným platobným výmerom č. 658/230/17265/07/Pitz zo dňa 28. marca 2007 vyrubil žalobcovi daň z pridanej hodnoty za II. štvrtrok 2005 v sume 6.332,94 € (190.786,--Sk). Uvedený platobný výmer bol doručovaný žalobcovi do vlastných rúk prostredníctvom pošty Námestovo 1, pričom žalobca si túto zásielku v odbernej lehote neprevzal. Správca dane považoval zásielku za doručení uložením; dodatočný platobný výmer nadobudol právoplatnosť 3. mája 2007 a vykonateľnosť 19. mája 2007. Žalobca podal 10. augusta 2007 návrh na obnovu konania skončeného právoplatným dodatočným platobným výmerom č. 658/230/17265/07/Pitz zo dňa 28. marca 2007. Dôvodil, že v čase prebiehajúcich daňových kontrol nevedel preukázať svoje tvrdenia ohľadne skutočnosti, že J. K., s ktorým rokoval, bol splnomocnený spoločnosťou L., s.r.o. na všetky uzatvárané úkony, o ktorých mal mať konateľ uvedenej spoločnosti J. J. podrobné informácie. Správca dane nevykonal výsluch svedka J. K.. Žalobca stretol J. K. v júli 2007 v Bratislave, kedy mu tento odovzdal plnú moc (originál), ktorú mu 25. septembra 2003 udelil konateľ spoločnosti L., s.r.o., J. J., pričom jeho podpis je na plnej moci úradne overený notárom.

Skutočnosť, kedy sa žalobca dozvedel o dôvodoch obnovy konania, sa dá preukázať výsluchom svedka J. K.. K návrhu na obnovu konania predložil aj splnomocnenie a generálnu plnú moc zo dňa 25. septembra 2003, ktorú J. K., r. č. X., trvale bytom B., udelil J. J., r. č. X., trvale bytom Z., konateľ spoločnosti L., s.r.o., N.D., IČO: X.. Plná moc sa vzťahovala na všetky právne úkony na úradoch, súdoch, pred orgánmi štátnej správy a všetkých inštitúciách, v mene spoločnosti, na nadobúdanie a prevádzanie majetku, na preberanie podaní, na podpisovanie všetkých právnych úkonov. Podpis J. J. je overený notárkou JUDr. H. M. v D. dňa 25. septembra 2003, pričom notárka zistila totožnosť J. J. zákonným spôsobom, a tento splnomocnenie pred notárkou aj vlastnoručne podpísal. Osvedčenie o pravosti podpisu je zaregistrované v Centrálnom registri osvedčených podpisov pod č. O 810070/2003.

Správca dane (Daňový úrad Námestovo) žalobcu vyzval na doplnenie originálu splnomocnenia vydaného na meno J. K., r. č. X., trvale bytom B.. Žalobca originál plnej moci žalovanému predložil.

Zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 20. septembra 2007 vyplýva, ako uviedol J. J., že: „...*J. K. plnú moc neudelil a podľa jeho názoru ju J. K. ani neprijal, lebo sa na nej nenachádza jeho podpis. Dňa 25. septembra 2003 nebol na notárskom úrade JUDr. M. v D. (zápisnica je z 20. septembra 2007, pozn.). J. K. J. J. neinformoval, aké úkony na základe plnej moci vykonal, ani aké doklady na základe nej podpisoval, žiadne doklady mu neodovzdal.*“. J. J. nevedel uviesť, kto za roky 2004, 2005 viedol daňové účtovníctvo za firmu L., s.r.o., keďže on nikoho nepoveril na vedenie účtovníctva v rokoch 2004, 2005, nevedel ani uviesť, kto podal daňové priznanie a tiež uviedol, že J. K. naposledy videl v januári 2003. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje na to, že J. J. bol od 15. augusta 2002 do 28. septembra 2010 jediným konateľom spoločnosti L., s.r.o. a o týchto dôležitých skutočnostiach týkajúcich sa spoločnosti L., s.r.o., mal mať vedomosť.

Na základe týchto skutočností Daňový úrad Námestovo rozhodol o zamietnutí žiadosti o obnovu konania ukončeného právoplatným dodatočným platobným výmerom č. 658/230/17265/07/Pitz zo dňa 28. marca 2007.

Podľa § 250ja ods. 7 OSP, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v konaniach vedených pod sp. zn. 2Sžf/5/2011, 5Sžf/5/2011, 5Sžf/6/2011 a 6Sžf/5/2011 boli na tomto súde prejednané a rozhodnuté obdobné veci, týkajúce sa toho istého daňového subjektu s totožným skutkovým stavom len s tým rozdielom, že tieto sa týkali rozdielnych zdaňovacích období. Vo všetkých vyššie uvedených konaniach boli napadnuté rozsudky prvostupňového súdu odvolacím súdom potvrdené.

V odôvodneniach rozsudkov najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžf/5/2011, 5Sžf/5/2011 a 5Sžf/6/2011 je konštatované nasledovné:

Najvyšší súd Slovenskej republiky v prvom rade konštatuje správnosť skutkových zistení krajským súdom a na správne a podrobné vyvodenie dôvodov rozhodnutia krajského súdu, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje (§ 219 ods. 2 OSP) a na doplnenie uvádza nasledovné:

Pri obnove konania sa rozoznávajú dve štádiá konania:

- 1) konanie o povolení alebo nariadení obnovy, v ktorom sa rozhoduje **iba** o prípustnosti obnovy; príslušný orgán **nepreskúmava** meritórne výrok rozhodnutia, ale iba zisťuje, či sú splnené podmienky obnovy konania,*
- 2) nové konanie, v ktorom sa znova prejedná a znova rozhodne vec, o ktorej sa už v pôvodnom konaní rozhodlo.*

V predmetnej právnej veci ide o prvé štádium obnovy konania, teda rozhodovanie o existencii alebo neexistencii dôvodov obnovy konania a nie o priame vyhodnotenie reálneho vplyvu predložených dôkazov na meritum veci, pretože ide o prejudikovanie rozhodovania v obnovenom konaní, ku ktorému ako takému ešte neprišlo. Správny orgán v prvom štádiu konania o obnove nevykonáva dokazovanie smerujúce k zisťovaniu, či napríklad novopredložený dôkaz reálne má alebo nemá vplyv na meritum veci. Krajský súd preto správne poukázal na to, že správny orgán zisťuje len to, či ide o novosť dôkazu a možnosť, teda pravdepodobnosť jeho vplyvu na výsledok konania. Správca dane rovnako aj žalovaný pochybili, pretože prakticky spojili obidve štádiá obnovy konania do jedného, čo zákon o správe daní ani právna teória nepripúšťajú.

Ak už správca dane vykonal dokazovanie (v mieste trvalého bydliska J. J. po predchádzajúcom telefonickom rozhovore s ním) mal o jeho vykonaní prípadne výsledku upovedomiť aj žalobcu. Absenciou tohto postupu správca dane, ako aj žalovaný porušili práva žalobcu, ktoré mu právny poriadok poskytuje (§ 2 ods. 2, ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., čl. 2 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

Navyše, správca dane rovnako aj žalovaný v súvislosti so splnomocnením medzi spoločnosťou L., s.r.o., a J. K. nesprávne poukazujú na ustanovenie § 9 zákona o správe daní. Ako správne uviedol krajský súd, toto ustanovenie sa vzťahuje na daňové konanie a nie na obchodné vzťahy medzi jednotlivými podnikateľskými subjektmi pri ich podnikateľskej činnosti. V takom prípade je nevyhnutné postupovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, upravujúceho zastúpenie na základe plnej moci. Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne s krajským súdom považuje za potrebné zdôrazniť, že správca dane ani žalovaný sa nezaoberali skutočnosťou, že podpis J. J. na plnej moci udelenej J. K. je úradne overený notárkou v zmysle zákona č. 323/1992 Zb.. Podľa ustanovenia § 58 ods. 1 citovaného zákona legalizáciou notár alebo ním poverený zamestnanec osvedčuje, že osoba, ktorej podpis má byť osvedčený v jeho prítomnosti, listinu vlastnoručne podpísala alebo podpis na listine uznala

pred ním za vlastný. Táto skutočnosť nebola správcom dane ani žalovaným vyvrátená (§ 3 ods. 4 zákona č. 323/1992 Zb., § 134 OSP). Za vyvrátenie prezumpcie pravdivosti údajov uvedených v osvedčení o pravosti podpisu J. J. nemožno považovať len jeho vyjadrenie, že podpis nie je jeho, aj keď je úradne overený – táto skutočnosť nebola ničím overená, preukázaná (napríklad prostredníctvom vypočutia notárky, ktorá osvedčila pravosť podpisu J. J., grafologickým skúmaním podpisu J. J., prípadne na základe výsledku trestného stíhania). Dokazovanie ohľadom spochybňovania pravosti podpisu je možné vykonať až v druhom štádiu konania o obnove, t. j. v novom konaní.

S poukazom na vyššie citované odôvodnenie, Najvyšší súd Slovenskej republiky, nezistiac v danej veci relevantný dôvod na odchylenie sa od stanoveného právneho názoru, vyhodnotil námietky žalovaného, uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné. Preto, podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 250ja ods. 7 OSP v spojení s § 219 OSP a § 246c ods. 1 vety prvej OSP, napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi, náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu ich neuplatnenia nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 14. decembra 2011

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth